

1. Čtení: Mt 25:14-30 (čtení pro děti; s kázáním nesouvisí)

Hlavní čtení: 1Pt 1:3-5

Milí bratři, milé sestry,

naše naděje má dvě kotvy. Naše křesťanská naděje je ukotvena hned dvakrát. Náš křesťanský život je jako loď, která se zmítá na rozbouřeném moři, nicméně loď, která má dvě kotvy. Na jedné straně jsme ukotveni v minulosti, v Božích spásných činech - a to především ve vzkříšení Ježíše Krista. Na druhé straně jsme ukotveni v budoucnosti, v Božích zaslíbeních, v nebeském království, jehož občany už nyní jsme.

Tyto dvě kotvy nám dávají potřebnou stabilitu v našem životě víry. Bez těchto dvou kotev by naše naděje selhala. Bez těchto kotev by nevydržela nápor tvrdé reality, různá a hrůzná pokušení, napětí, ohrožení a problémy, které život v tomto světě přináší. Bez těchto dvou kotev by naše křesťanská naděje byla slabá, mdlá, nestálá - a nakonec: mrtvá.

Stojí určitě za zmínku, že právě kotva byla symbolem naděje už pro první generace křesťanů. Tedy nejen ryby, které si křesťané vylepují na svá auta. Ale i kotva je výrazný symbol křesťanské víry a naděje. Kotvu kreslili pronásledovaní křesťané na zdi katakomb, kde se scházeli ke svým bohoslužbám.

Nakonec nás to ani moc neudivuje. Vždyť kotva - to je právě ta část lodi, která jí dává jistotu, která loď upevňuje k pevnině, která zabrání lodi zmítat se na moři, nechat se unášet proudem mořských vln. A tak i naše naděje je pevně ukotvena. A to hned dvakrát!

I. PRVNÍ KOTVA NAŠÍ NADĚJE: VZKŘÍŠENÍ JEŽÍŠE KRISTA

Tou první kotvou, jak jsme říkali, je vzkříšení Ježíše Krista. **Bůh vás znovu zplodil k živé naději. K živé naději, která má svůj ZÁKLAD ve vzkříšení Ježíše Krista.** Kristovo vzkříšení - to je Boží čin, který je základním stavebním prvkem naší naděje. Víte, naděje se vždycky musí o něco opřít. Naděje musí vždycky mít nějaký svůj pevný bod. Musí mít reálný podklad. Pokud jej nemá, pak je to spíš pohádka, lidský ubohý výmysl, lidská fantazie.

To chce příklad. Tak třeba já... Můžu mít naději, že se ještě v životě stanu trenérem javornických fotbalistů? Asi těžko - když v tuto chvíli do balónu sotva umím kopnout. Nebo: Můžu mít naději, že se stanu klavírním virtuózem? Ani náhodou. Na klavír už se hrát nenaučím. Můžu chovat naději, že jednou budu českým velvyslancem v Číně - když teď neumím plynule ani anglicky, natož pak čínsky? To by nebyla naděje... To by bylo sladké a naivní snění.

Ale můžu mít naději, že se v životě stanu třeba seniorem naší církve? Můžu. Vzdělání na to mám. Farářem už jsem. To bych ještě teoreticky mohl zvládnout, kdybych o to třeba stál, naučil se mít pořádek v papírech a naučil se mít pěkný vztah k razítkům.

Stejně tak: Může mít křesťan naději na věčný život? Nemůže! Nemůže mít naději na věčný život - pokud Kristus nebyl vzkříšen. Pokud Ježíš nevstal z mrtvých, naše naděje na věčný život u Boha je jen pěkná báchorka na dobrou noc. Nad tím velice vášnivě uvažuje apoštol Pavel. Ten v 1. listu Korintským říká: *„Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!“* (1K 15:17-19)

Ježíš Kristus byl vzkříšen! Bůh jej vzkřísil z mrtvých. On není mrtev. On žije! A jak to víme? Byli jsme snad u toho? Viděli jsme ho? Ne! Ale pevně tomu věříme na základě mnohých svědectví prvních svědků jeho slavného vzkříšení. A pevně tomu věříme, protože prožíváme Ježíše Krista jako živého Pána. Mluvíme s ním na modlitbách, vnímáme jeho jednání v našem životě. Když jsem na fakultě začal poprvé v životě vážně pochybovat o tom, že Ježíš byl vzkříšen, svěřil jsem se svými pochybami kde komu. Také své babičce. A ta se na mě podívala a řekla: *Peťánku, vždyť se k němu modlíš. Jak bys mohl pochybovat, že byl vzkříšený, a že žije!*

Proto nedoufej v nebe, člověče, pokud nevěříš ve vzkříšení Ježíše Krista, za tebe ukřižovaného. Nedoufej v dobrou posmrtnou existenci, pokud nevěříš, že Ježíš Kristus je živý Pán! Nedoufej v

život po smrti. Protože pokud Kristus nebyl vzkříšen, ani ty nebudeš vzkříšen k věčnému životu s Bohem. *Pokud nebyl Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších*, říká Pavel.

A pokud jsme ještě v hříchu, pak jsme pořád Boží nepřátelé, kteří jednou přijmou jeho trest. To znamená: Pokud Kristus nebyl vzkříšen, boj se života po smrti, člověče - protože tě nečeká nic dobrého.

Bratři a sestry, my však věříme, že Kristus byl vzkříšen. My věříme, že žije. Že žije věčně. A že to, co po právu potkalo Ježíše, Božího Syna, to z milosti jednou potká i nás. Budeme s ním přebývat tam, kde je nyní on. To nám nakonec slibuje i Ježíš sám: *„V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“* (J 14:2-3)

Milí bratři, milé sestry, Petr mluví dnes o živé naději. Co je to živá naděje, ke které nás Bůh zplodil? Co je to živá naděje, do které nám Bůh dal znovu se narodit? Živá naděje - to je výhled za roh. Živá naděje nám umožňuje vidět a očekávat to, co lidským pohledem, sami za sebe, spatřit nikdy nemůžeme. Živá naděje přesahuje náš pozemský život. Živá naděje dalece přesahuje tento náš svět a všechny jeho hodnoty. Proto živou naději, kterou jsme od Boha dostali, neukojíme v tomto světě. Živá naděje - to je žízeň po životě, kterou tady a teď neuhasiš. Živá naděje - to je hlad po věčném životě, který zde na zemi nezaženeš.

Rozumějte: I kdybych se stal trenérem javornického fotbalového týmu, i kdybych za svého života trénoval Spartu, i kdybych u toho hrál jako virtuóz na klavír, i kdybych vystoupal na Mount Everest a získal Nobelovu cenu za mír, i kdybych vlastnil dvě letadla a měl na kontě miliardu dolarů - a přitom bych nevěřil v Ježíše Krista kvůli mně ukřižovaného a kvůli mně vzkříšeného, a přitom všem bych nevěřil, že on mně otevřel Boží království, do kterého jednou vstoupím a ve kterém na věky budu se svým Spasitelem - je to všechno, všechno k ničemu. Naděje a touhy pro tento život - to jsou mrtvé naděje a mrtvé touhy. To jsou naděje a touhy, které je možné na krátkých čas uspokojit a potěšit se jimi - ale nic zásadního nám nepřinesou. *„Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?“*, ptá se Ježíš (Mk 8:36)

A tak se celý náš život láme právě v tomto místě: Věříš v Kristovo vzkříšení? Pokud ano, Bůh tě vzbudil k živé naději, k naději vedoucí k životu. Věříš v nebeské království, pro které tě Bůh znovu zplodil, pro které ses z milosti Boží mohl znovu narodit? Potom tedy v tobě přebývá živá naděje. Ale pokud tomu ještě anebo už nevěříš, pokud se nespoleháš na Kristovu zástupnou a potupnou smrt na kříži a jeho slavné vzkříšení, pokud nevěříš tomu, že tě Kristus z lásky k tobě protáhne tou nebeskou bránou do věčnosti - pak žiješ v naději, která vede ke smrti. Z toho plyne jednoduchý závěr: Křesťane, v první řadě pěstuj svou víru v Krista. V první řadě prohlubuj svůj vztah s živým Pánem, který ti dává úplně všechno. Poslouchej ho, řiď se jeho dobrými příkazy a zákazy. Proživej jeho blízkost. Nic nad to není! Nic důležitějšího v tomto světě není!

II. DRUHÁ KOTVA NAŠÍ NADĚJE: NEBESKÉ DĚDICTVÍ.

A to už jsme u té druhé kotvy křesťanské naděje. Apoštol Petr tedy pokračuje: **Bůh nás znovu zplodil k živé naději, která se naplní v nebeském království. Bůh nás znovu zplodil k živé naději, má svůj CÍL v Božím království.** Naše naděje je tedy ukotvena v té slavné Boží budoucnosti, kterou vyhlížíme, očekáváme, na kterou se těšíme. Nyní tedy upřeme svůj zrak do budoucnosti - a zamysleme se nad Petrovými slovy: *„Dědictví nehynoucím, neposkvrněným a nevodnícím je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase.“* (1Pt 1:4-5)

Apoštol Petr tedy mluví o dědictví „nehynoucím, neposkvrněným, nevodnícím“. Proč mluví právě o dědictví? Protože křesťané, kterým adresuje svůj dopis, byli pronásledováni pro svou víru. A to se často projevovalo tak, že tito věřící přicházeli své o dědictví, o to, co jim v tomto světě po právu náleželo: o pozemky, o střechu nad hlavou, o majetek. I v dějinách naší země takto lidé trpěli - pro svou víru v Ježíše Krista. Třeba po Bílé hoře museli buď opustit své vyznání, nebo opustit svou rodnou zemi.

A i dnes, v mnoha koutech světa, se křesťané musí vzdát svého pozemského dědictví, svého pozemského majetku. Jejich vlastní rodiny se jich zřeknou, nebo je pronásledují nepřátelské úřady... Proč to všechno podstupovali? Proč se o to nechávají připravit? Snad proto, že chtějí trpět? Snad proto, že chtějí být pokládáni za mučedníky? Snad proto, že nemají rádi sami sebe, svůj život? Nebo proto, že jsou duševně nemocní?

NE! Oni se přiznali ke Kristu, který jim nabízí daleko víc, než jim může nabídnout tento svět. My křesťané stavíme na hlavu to moudré přísloví: Lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše! To platí pro lidi, kteří nemají vztah s Kristem a nic od něj neočekávají. To platí pro lidi, kteří všechno štěstí hledají v tomto světě. Ale pro nás? Pro nás platí opak: Lepší holub na střeše, než vrabec v hrsti! My máme slíbeno víc, mnohem víc! Co nám může nabídnout a dát tento svět, aby vyvážil hodnotu věčného Božího království? *Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.* (1K 2:9)

Anebo jinak, když už mluvíme o dědictví... Co můžeme zde na zemi zdědit? Dědictví, které se opotřebuje, zchátrá, ztratí časem hodnotu, ztratí na kráse a přitažlivosti. A navíc dědictví, které je často poskvrněno rodinnými hádkami, rozpory, nevraživostí a naschvály. To jsou průvodní jevy našeho pozemského dědictví. Nabudeme majetku - a přijdeme o rodinu.

Proto si Ježíš přeje, abychom se zde na zemi příliš nezabydlovali. Abychom netoužili po tom mít stále všeho dost a ještě víc, abychom netoužili po bohatství, slávě, kariéře, po milionech úžasných zážitků a já nevím, po čem všem ještě. *„Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničímol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je není ničímol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“* (Mt 6:19-21)

A z toho důvodu se musíme nakonec vrátit hned k prvním slovům Petrovy epištoly. Minulou neděli jsme říkali, že apoštol své adresáty - a tím i nás - oslovuje krásným a hlubokým slovem: *Vyvolení*. My jsme těmi, které Bůh před věky vyvolil, aby je v posledním čase zachránil pro věčnost.

Ale s tímto nádherným vyvolením jde ruku v ruce skutečnost, že v tomto světě tito Bohem vyvolení nemají zrovna na růžích ustláno. O tom nakonec pojednává celá Petrova epištola. A proto nás neoslovuje jen „vyvolení“, ale také o nás říká, že jsme „cizinci“ (1Pt 1:1)

Bratři a sestry, my jsme dědicové nebeského království, které nám Bůh díky Kristu otevřel. Tomu věříme. A Bůh dokonce tuto naši víru pečlivě střeží. (1Pt 1:5) My zdědíme Boží království. Z Boží milosti, pro zásluhy Kristovy, díky Duchu svatém, který nás neustále podpírá. Ale v tomto světě jsme pro naše vyznání, pro naši naději - jen pouhými cizinci.

Nemáme zde místa trvalého... - to říkáme při každém pohřbu, když vyprovázíme tělo zesnulého na místní hřbitov. Ale tato slova bychom si měli vštěpovat každý den. A ne se smutkem, ne se slzami v očích, ale s radostí. My si můžeme dovolit ten komfort - být v tomto světě cizinci. Cizinci, kteří znají víc práva a povinnosti naší nebeské vlasti, než této pozemské. Cizinci, kteří se tlačí do nebe, místo aby se tlačili na přední místa v tomto světě. Cizinci, kteří si nechají líbit nelibost a nepřátelství druhých lidí - protože prožívají dnes a denně hluboké a věčné přátelství s Bohem.

My jsme jediní opravdoví cizinci v tomto světě. I syrští migranti jsou zde v Evropě víc doma, než my, křesťané. Na to nezapomínejme. Na našem občanském průkazu, který nám Bůh vystavil, je uvedeno jen jedno bydliště: Nebe! Řečeno slovy klasika: *„My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista.“* (Fp 3:20) Amen.